

Forsøg paa at virkeliggøre den Tanke, som De jo alle giver Deres Tilslutning til, som jeg ingen Tro har paa, saaledes som Forholdene er, og saaledes som de har været. Men dette her kan jeg se, det er et ærligt Forsøg paa at virkeliggøre denne Tanke; og jeg fremhæver, at naar den Tanke bliver virkeliggjort paa denne Maade, som det her er foreslaaet, saa bliver det jo bestaaende dette uhyrlige, dette unormale, at man tvinger Tyskland til at gøre, hvad man nu frivilligt vil gøre fra Danmarks Side, og at, selv om Danmark nu afruster, vil Danmark efter dette Forslag have en Hæerstyrke, der forholdsvis er stærkere end det, man tillader Tyskland. Saaledes er Forholdet. Men naar Forholdet er saaledes, saa kan jeg som en Mand, der henregner sig til det tyske Folk, ikke andet end sympatisere med saadant et ærligt Forslag.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel mente rigtignok at skulle tale om en halv Suverænetet, der blev tilbage for Danmark, naar det gennemførte sligt, og det ærede Medlem Hr. N. Neergaard talte ogsaa meget forarget om, hvad der saa vilde ske, og om dette Forslag i det hele. Samtidig udtalte det ærede Medlem Hr. Pürschel venlige Ord om det store Tyskland, som Danmark gerne vilde have et godt Forhold med. Det er Ord, som jeg selvfølgelig gerne hører, men de vækker helt ejendommeligt Genlyd i min Sjæl, og jeg vilde holde det for frugtbarere, om de Herrer Medlemmer vilde sætte sig ind i de Tanker og Stemninger, som et Tyskland, der er ufrit og bundet til alle Sider, og som ikke har Spor af Suverænetet mere, maa have, naar man her i Danmark mener at kunne tale om en halv Suverænetet allerede paa Grundlag af et Forslag som det her fremsatte; kan man dog saa ikke indse, hvilket Faremoment af første Rang der bestaar deri, at man paatvinger Tyskland en saadan Stilling?

Nu er det ejendommelige, at jeg paa Grund af de Kendsgerninger, som jeg ser, ikke kan vinde Tro, vel til dette Forslag, men ikke til de Tendenser, der hersker i Verden angaaende Afrustning. Men de Herrer her tror jo alle sammen paa Folkeforbundet. Derfor, mener jeg, er der ikke andet at gøre, naar Folkeforbundet skal have et ærligt Navn, end at drage Konsekvensen, den Konsekvens, som Socialdemokraterne har draget.

Jeg frygter ikke, naar man gennemfører sligt, at det kunde have en uheldig Indflydelse paa Forholdet Tyskland—Danmark; for Tyskland kan i ingen Situation have det Ønske at begynde paa en Magt-

kamp med Danmark. De ved, at jeg venter Forholdet Danmark—Tyskland ogsaa i de ydre Statsrammer forandret; men jeg tænker ikke i den Forbindelse paa en Magtkamp, der gives ogsaa andre Veje.

Jeg er ikke blind for visse Farer, der kan opstaa, idet man gennemfører en saadan Plan. F. Eks. kan jeg tænke mig, at Bevægelsen for at danne et Frikorps her i Danmark, som der har været en hel Del Tale om — og ikke blot Tale om, paa visse Steder er det vistnok en Virkelighed — kan faa Fart. Jeg anser det dog ikke for saa farligt, at det kan forandre min Stilling til dette Forslag. Jeg forfølger med Opmærksomhed visse franske Tendenser, som er mig usympatiske, i en Del af den danske Presse og Folkestemning, men netop derfor mener jeg, at dette Forslag viser en anden Vej, en Vej, der er bedre og, som jeg endnu en Gang gerne vil understrege, ærligere. Derfor siger jeg endnu en Gang: Jeg sympatiserer med dette Forslag.

Der kunde være en Del andre Punkter angaaende Forholdet Tyskland—Danmark, som jeg kunde ønske at berøre, og som der muligvis kunde blive Lejlighed til at tage fat paa her i Samlingen. Jeg vil ikke gøre det nu, netop fordi disse Forhandlinger staar paa og jeg ikke gerne vil blande noget ind, hvad man ønsker at holde udenfor.

Der er en Ting, som jeg til Slut vil nævne, der ogsaa tager Sigte paa at skaffe en rolig Atmosfære om disse Forhandlinger. Jeg er i den senere Tid flere Gange blevet angrebet i den danske Presse og beskyldt for, at jeg havde talt nedsættende og fornærmende om Danmark og det danske Folk i Taler, som jeg har holdt Syd for Grænsen. Disse Anklager er kommet frem paa Grundlag af urigtige Referater i den tyske Presse, som jeg bedst kan rette fra dette Sted, hvilket jeg herved gør, idet jeg erklærer, at det er urigtigt. Det strider fuldkommen imod min hele Fortid. Det er ikke den Praksis, jeg har brugt eller bruger. Jeg kritiserer nok — jeg har maaske lejlighedsvis kritiseret skarpt, ogsaa her i Folketinget —, men det kan ikke falde mig ind at tale nedsættende om Danmark og det danske Folk, dertil har jeg for klare Øjne til at se de to Folks stærke og gode Egenskaber, som jeg mener er mere anvist til at befrugte hinanden end at kæmpe mod hinanden.

Sundbo: Naar man har hørt de konservative Ordførere, skulde man tro, at vi var paa Falittens Rand, at vi ikke havde Raad til at gennemføre nogen Reform, at det var overordentlig sløjt med os i økono-